

1. Help!

Ik werd ontvoerd.

Het is vandaag precies een jaar geleden. Het was net als in de film. Op een koude, donkere morgen slopen boeven mijn kamer binnen. Ze haalden me uit bed en sleurden me mee naar een verschrikkelijke plek. Ergens heel ver weg. De verschrikkelijkste plek ter wereld. Daar hielden ze me gevangen.

Oké, mijn ontvoerders waren niet echt gemeen. Ik kreeg snoep en cola en fruit. En ik hoefde niet keihard te werken in de tuin. Of stenen te kappen met mijn blote handen. Niemand kneep in mijn kuiten of trok aan mijn oorlelletjes. Niemand sneed mij een vinger af of trok een teennagel uit.

Mijn ontvoerders verstuurden geen dreigbrieven. Ze vroegen geen losgeld. Ze belden niet naar de politie. Je weet wel, met een rare, krassende stem iets zeggen en dan snel weer ophangen. Zodat ze je niet kunnen opsporen.

Mijn boeven deden eigenlijk helemaal niets. En daardoor was de kans dat ik verlost zou worden erg klein. Mijn ontvoering bracht geen leger op de been. Voor mij geen spetterende actie met twintig helikopters en heel veel lawaai en kikvorsmannen met granaten.

Ik zat vast. Voor de rest van mijn ellendige leven. En het ergste was, dat de ontvoerders mijn ouders waren. Echt waar, mijn bloedeigen ouders!
Ik zal je vertellen hoe dat komt.

We woonden aan de andere kant van de wereld, in Ecuador. Op de wereldkaart die bij juf Lies in de klas hangt, kan je dat heel goed zien. De kaart is bijna helemaal blauw, met hier en daar wat geel en groen. Er staan een heleboel vreemde namen op. De hele wereld past op die kaart. Het blauw op de kaart is water en al de rest is land: binnenland en buitenland.

België is binnenland. Omdat ik nu in België woon. En België ligt in het midden op de kaart. Al de rest is buitenland. Hoe verder weg van het midden, hoe

meer buitenland. En Ecuador ligt helemaal links. De kant van de hand waarmee ik schrijf.

Ecuador, dus. Daar woonden wij.

Links op de kaart, ergens halverwege Zuid-Amerika. Net op de lijn die van de ene kant van de wereld naar de andere loopt. Ik woonde graag aan de andere kant van de wereld. Het was er leuk en spannend. Ons dorp lag in het oerwoud. Het had bergen en een waterval, maar geen echte naam. We noemden het gewoon 'dorp' in het Spaans. Zo wist iedereen waar we het over hadden. In de grote stad gaven ze ons dorp wel een naam. Maar die telde alleen voor de postbode. Niet dat we veel brieven kregen in het oerwoud.

In ons dorp stonden houten huizen. Ze zweefden een halve meter boven de grond en steunden op dikke palen. Dat was om gevaarlijke beesten buiten te houden. Gevaarlijke beesten houden niet van trappen en palen. Maar voor kinderen was het leuk. We konden ons verstoppen onder het huis als mama ons zocht voor een of ander karweitje. We kon-

den er ons speelgoed kwijt zonder op te ruimen. En overall groeiden fantastische bomen en planten. Echt overall. In alle tinten groen, wel zesendertig. Aan de bomen groeiden bloemen of bananen of ander fruit.

Aan de rand van ons dorp stond een ziekenhuis. Pas gebouwd. Mijn ouders hadden meegholpen. Het was geen groot, grijs blok met negenentwintighonderd kamers zoals in België, maar een kleintje. Meer een huis voor zieken dan een ziekenhuis. Het was het enige gebouw van steen in het dorp. Helemaal wit en met vijf bedden. Er was een verpleegster en af en toe kwam de dokter langs.

Het zat vol met beesten. Niet het ziekenhuis, maar het oerwoud! Apen en slangen en toekans en spinnen. Daar vertel ik later nog over.

Maar ik werd dus ontvoerd. Het was heel vroeg in de morgen. Het griezelige uur waarop slangen op jacht gaan en spinnen wakker worden. Het uur waarop jaguars het bloed van hun snorharen likken na de jacht. De lucht was kil. De nevel hing tussen

de bomen. Ik werd wakker omdat ik moest plassen, maar het was donker en koud. Ik had geen zin om op te staan. Stom van me. Anders was ik misschien ontsnapt. In plaats daarvan draaide ik me om in mijn hangmat en sliep verder. Tot iemand mij wakker schudde.

‘Eruit, jongen!’

‘Wat? Waarom?’ Zo ruw was ik nog nooit wakker geschud. Ik wreef de slaap uit mijn ogen.

‘Geen tijd voor vragen! Opstaan, schiet op. Hier, trek dit aan.’ Ik kreeg een heleboel kleren in mijn handen gepropt.

‘Alles?’

Het waren bijna alle kleren die ik had.

‘Ja. Alles.’

Vanaf dat ogenblik ging alles heel snel. Mijn ontvoeders hadden hun plannen tot in de puntjes voorbereid. Voorbij de hangbrug stond een auto ons op te wachten. De motor draaide al. Ons hele hebben en houden zat in de koffer.

Ik werd in de auto geduwd en we reden heel lang, een hele dag, denk ik. We raasden over het stoffige

pad, weg uit ons dorp. Weg van de houten huizen op palen en het piepkleine ziekenhuis. Weg van het oerwoud en de waterval. Een paar minuten later waren we al voorbij Puyo. Dat is de grote stad waar mijn school was. Even later reden we de bergen in. Het werd kouder en ik trok steeds meer kleren aan. Op het laatst kon ik me nauwelijks nog bewegen. Ik droeg een pyjama, zes T-shirts, twee truien, drie mutsen en vier broeken.

Ik schreeuwde de longen uit mijn lijf.

‘Breng me terug! Ik wil terug!’

Stommerd! dacht ik bij mezelf. Dikke, grote stommerd! Ik had kunnen weten wat ze van plan waren.

De avond voor de ontvoering was er een groot feest in het dorp. Er waren geschenken voor papa en mama en voor mij. Iedereen hilde. Iedereen zoende en knuffelde ons. Heel vervelend. Ik kreeg het er echt benauwd van.

En dan waren er de foto’s die mama de weken daarvoor had gemaakt. ‘Wat ga je met al die foto’s doen?’ had ik nog gevraagd. ‘Je kan toch beter gewoon naar